

כל שעה פרק שני פסחים

לד.

עין משפט נר מצוה

קב א מיי פ"א מהל' תרומות הל' כג:
 קב ב טס הלכה פ"א:
 קב ג מיי פ"א מהל' מעשר הלכה ו:
 קב ד מיי פ"א מהל' תרומות הלכה כג:
 קו ה מיי פ"ט מהל' פסולי מוקדשין הלכה ז:
 קו ו מיי פ"ג מהל' בית הבחירה הל' ט:

לעוי רש"י

ציב"ש [ציבורי ט].
 בצלצלים בצללים קטנים.

רבינו חננאל

וכן חז"ל פליקתא ומאיסתא שרי לאדלוקי בהו, אבל חז"ל שפירן וכיוצא בהן דחיישין דלמא אכיל להו וכן הויתין ועביב. דאזוי לידו תקלה לא משהינן להו. וכן אבא שאול גבל של בית רבי היה מחמם חמין בחיטין של תרומה שליקתא ומאיסתא כדי רבה ב"י מנה מאב"י ובי ללוש עיסה בטהרה. בעי רבה ב"י מנה מאב"י ובי חגיגה בני אבין הא דתנן בפ"ט הדרומות [ז"ל]. שתילי תרומה שנטמאו ושתלן טהרו מלטמא ואסורין מלאכול עד שיגוש את האוכל, וכיון שטהרו אמאי אסורין לאכול. א"ל הכי אמר רבה אסור לזרים, כלומר תרומה הן ובקדושתן קיימי. אמרו לו מאי קמ"ל דגידולי תרומה הן, התניא גידולי תרומה תרומה, וכי חמם בגידולי גידולין עסקין בנזן שקדין הגידולין וחזרו עוד ונצטוו ובדבר שאין זרעו כלה, הא נמי תניא ב' דתנן גידולי תרומה [תרומה] הן וגידולי גידולין [גידולין] הן, חולין ואוקימנא בדבר שזרעו כלה, אבל בדבר שאין זרעו כלה אפילו גידולי גידולין אסורין, אשתיקו. פירוש דבר שאין זרעו כלה, כגון הלחך והשום והבצלים. אסור להו הכי א"ר ששת אסור לכהנים, מ"ט הואיל ונפסלו בהיסח הדעת, כלומר כיון שנטמאו הסיח דעתו מהן ונפסלו. ואמרין הניחא למאן דאמר היסח הדעת פסול טומאה הואי, אמאי אסורין לא יזיא הטפל חמור מן העיקר, ואם טהרו מטומאתן [אמאי] לא יהו מותרין מפסול טומאה, ונדהו גם דבריו. וחזרו לברר מחילוקין ו' יוחנן ורש לקיש, דאיתמר ר' יוחנן אמר היסח הדעת פסול טומאה הואי שאם יבא אליהו ויטהר את שומעין לו. ומתוב ע"ה ר' יוחנן מהא דתניא בסוף תמורה ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר לול קטן היה בין כבש למזבח למערב של כבש ששם היו זורקין פסולי חטאת העוף כדי שתעובר הכל

בשליקתא ומאיסתא. קצת נראה דוקא שהן כבר מאוסות מותר להשהותן אבל למאס אסור דכדכד כן אמי ציה לידו תקלה כמו דזריכת ענבים דכפרק הלוקח צמה (בכורות דף כג.) אמרינן סאה תרומה טמאה שנפלה למוך מאה חולין טהורים ר"ל אומר תרוס ותרקב וצמח' תרומות

בפ"ה גרסינן תרוס ותרקב ואומר ר"ת דצמח'סתא תשרף ויהנה ממנו צשעת שריפה: **מחמין** לו חמין בחיטין של תרומה. אור"ת דלכהנים של בית רבי היו עושין דלישראל לא שריא אלא הנאה שאינה של כליה כמו עירוב דמערבין לישראל צתרומה אצל הנאה של כליה כגון להאכיל לבהמתו או להליק אסור לישראל כדלמרינן בפ"ק דמס' ע"ו (טו.)

כהן ששכר פרה משראל לא יאכלנה כרשיני תרומה וצמסכת תרומות (פ"א משנה י') נמי אמרי' מדליקין צמתי כנסיות וצמתי מדרשות צמטן של תרומה שנטמא צרות כהן פירוש אס יס שם כהן דנר לאחד נר למאה ור"י אומר טעמא משום דלרשינן משמרת תרומותי מה תרומה טהורה וכו' ומה טהורה דוקא לכהן אף טמאה דוקא לכהן וצמטאה ליכא אלא הדלקה: **מחרו** מלטמא. תימנה לר"י דצ"י קמ"א דשעת (דף ז'.) מסקינן דהיינו טעמא דגזרו גידולי תרומה תרומה משום תרומה טמאה זיד כהן פי' שלא יטהר אותה לזריעה וזהו ששם יבוא אסורין דאסורין לכהנים הואיל רב ששת מאי אסורין דאסורין לכהנים הואיל ואיפסילו להו בהיסח הדעת הניחא למ"ד היסח הדעת פסול טומאה הואי איכא למימר דאתמר היסח הדעת רבי יוחנן אמר דפסול טומאה הואי ורבי שמעון בן לקיש אמר פסול הגוף הוא רבי יוחנן אמר פסול הגוף הוא רבי שאם יבא אליהו ויטהרנה שומעין לו רבי שמעון בן לקיש אמר פסול הגוף הוא רבי יוחנן בן לקיש אמר רבי יוחנן בן ברוקא אומר ל"לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש ששם היו זורקין פסולי חטאת העוף ותעובר צורתן ויוצאין לבית השריפה אי אמרת בשלמא פסול טומאה הואי משום הכי בעי עיבור צורה שמא יבא אליהו ויטהרנה אלא אי אמרת פסול הגוף למה לי עיבור צורה והתנן זוה הכלל כל

זורים מיהו בלאו הכי לא א"ש ישנה אף לכהנים מיבעי ליה למימר ונראה דזריס דהתם ה' היינו נכריס וכן משמע צירושלמי: **גידולין** גידולין. פירש ריב"א דגידולים היינו גידולי ראשון מן הזרע ואח"כ חור ונטע אותן גידולים זהו גידולי גידולין ומציא רביה מירושלמי דמסקי התם אגידולי גידולין משיעשו שני גרונות דהיינו כה"ג שזרע ונלקט שתי פעמים ולפ"ה הלל הוא גידול ראשון ומה שפ"ה דשומין הוא דבר שזרעו כלה לא משמע הכי דצמסכת תרומות חנן צפ"ט (מ"י) אחיזה דבר שאין זרעו כלה הלחך והשום והבצלים: **פסול** הגוף היו. תימנה דלעיל (דף כג.) אמרינן אס הימח פסול חמקום המונע יציאתו בנמוס המור"י גרמא אין זידים לא ואמאי אין מותר לשורפה מיד כשמיסח דעתו ממנה: **למה** י' עיבור צורה. קשה לר"י דלמא האי פסול היינו צדס וצבעלים דבעי עיבור צורה ו"ל מ"מ אחר שזרק בלול יש צו היסח הדעת ר' הר"ר אלחנן:

שם שמה יבוא אליהו אחרי כן ויאמר טהורה היתה ונמלאת שרפנו קדשים טהורין אלא אס שם פסול הוא לעמנו אפי' לא נטמא למה לי עיבור צורה: **כל** צורתן ויצאו לבית השריפה, כיון שנטמאו הסיח דעתו ממנו. הניחא לידיו דאמינא פסול טומאה הוא משום הכי בעי עיבור צורה, אלא לידיו דאמרת פסול הגוף הוא למה ליה עיבור צורה, התנן זה הכלל

בשליקתא ומאיסתא. לאחר שנטמאו שולקן ואח"כ זורקן לזני העצים והן נמאסות ורצ הונא חייש דלמא אכיל להו מקמי דלשליקיהו או צשעה ששולקן: והיו מחמין לו חמין צחטין של תרומה טמאה. שהיו לוקחין אותם מכהנים בזול: ללוש צהן עיסה צטהרה. כלומר

אפי' שרבי אכיל חולין צטהרה היה לא חייש דלמא נגעו הני חטים טמאים צשעה דצטלו להו מתורת אכיל ולא מטמא: סנו טרומות. מ"מ תרומות: מאי אמרינן. חידוש וטעמא צתרומות שאתם שונים צצית אדם גדול כרצה: שפילי תרומה. כגון שחילי כרוב וכרשינן: טפרו מלטמא. אחרים שחייבין לקרקע צטלן מתורת אכיל: ואסורין מלאכול וקא ק"ד משום טמאה ולכהנים: אסורים לזרים. למה אמרינן לקרקע שם תרומה מנייהו: ומאי קא משמע לן גידולי תרומה דטרומה. אפילו צדבר שזרעו כלה כגון חטין או ללעות שומין תנינא: וזי סימא. האי אסורין מלאכול צדבר שאין זרעו כלה קאמר כגון צללים דקיס שקורין ציבוס"ש וכשפותלים אחת אחת לצהה הן נוספות ומתחברות ששה ו' יחד. והיינו גידולי גידולין אותן הנוספות עליהן שלא היו תרומה מעולם וגידולין עמנן כגון שחילי כרוב שהולכים ומרחיבין העלין הראשונים וצדים החדשים העלין צקלן הוו גידולי גידולים: הטבל גידוליו מותרין. אפי' שנטמא ככרי וקובע למעשר וזל עליו שם צטל זרעו ולא הפריש מעשרותיו תחלה וזמנא ונגמר וקצרו מותר לאכילת עראי עד שימרח ככרי ואף על גב דגידולי תרומה תרומה מדרבנן הוא ולחומרם שלא להפסיד את הכהנים אצל גידולי צטל חולין הן והרי הן שקסוקרן כשאר צצאה ואוכל מהן עראי עד שימרחם: צדיס הדעת. כשנטמאו מתחלה הסיח דעתו מהם שוב מלשומרן ונפסלין צדיס הדעת דכתיב גצי תרומה (צמזכר י') את משמרת תרומותי צביד לזה שיימור ולא תסיח דעתך: פסול הגוף הוי. מעלה היא צקדשים שפסלין צכן ושם פסול הוא לעמנו ואפילו יבוא אליהו ויאמר שלא נטמאו כל אותן הימים שהסיח דעתו מהן אין שומעין לו: שפיר. משום הכי אסורין שאין שחילתן מועלת להן להסיר שם פסול מעליהן: אלא למ"ד. כל מה שקדשים נפסלין צדיס הדעת

אין אלא משום חשש טומאה שמה ע"י שהסיח דעתו משמירתן נגעה צהן טומאה ואינו יודע: מאי איכא למימר. הני אמאי מיפסלי משום חשש טומאה הא אפי' טומאה ודאית צבהן טיהרתה שחילתן: ויטהרנו. ויאמר שלא נגעה צו טומאה כל ימי היסח: לול קטן. כמין גומא חלולה עשויה צצנין הרלפה: צין כצש למוצא. כלומר צקתן וזית סמוך לכצש וסמוך למוצא צמקום שהם מתחברים: צמערתו של כצש. אלא שפת מערבית של כצש: ששם זורקין פסולי חטאת העוף. לפי שהיא נעשית צקתן מערבית דרומית למטה וכשארית פסול צה שאינו פסול הגוף ממש ואין יכול לשורפה מיד משום אקדשים נותנין אותה שם: וטעור צורפה. היינו פסול לינה. עיבור צורת מראית צצר צלינת לילה אחד הוא וכיון שלנה צלינה הרי היא נותר וטעון שריפה ונשרף. ועל כרחק מדבעין העצרת צורה לאו כשפילה צה או נטמאת או יתה או מלקה שלא כצמזמה קמיירי דהא פסול מעליה הוא ולמה לן לכהדורי אפסול לינה ואין לנו דניבעי לינה אי לאו פסול היסח הדעת וא"ל פסול חשש טומאה הוא איכא למימר דהאי פסול צדיס הדעת קאמר וכיון דלא חוינן ליה דאיטמי אלא חששא צעלמא הוא צעי עיבור צורה דלא מנינן למשרפה להדיא שמה יבוא אליהו אחרי כן ויאמר טהורה היתה ונמלאת שרפנו קדשים טהורין אלא אס שם פסול הוא לעמנו אפי' לא נטמא למה לי עיבור צורה: **כל** צורתן ויצאו לבית השריפה, כיון שנטמאו הסיח דעתו ממנו. הניחא לידיו דאמינא פסול טומאה הוא משום הכי בעי עיבור צורה, אלא לידיו דאמרת פסול הגוף הוא למה ליה עיבור צורה, התנן זה הכלל

(א) [ע"י תוספת צ"ק קטו: קמו. ד"ה אחי לידו תקלה וכו' דבר הולא מני מודה צבה]. (ב) תרומות פ"ט משנה א, (ג) ר"מ מוקדשין, (ד) צבת פ"ז תרומות פ"ט מ"ד מריס פ. (ה) ג"ז שם, (ו) מוקדשין דצבחים פ"ז ה"ב (ז) [לקמן עו. ועי"ן (ח) ז"ל והתעלה], (ט) [מוקדשין פ"ו ה"ו], (י) [וכן צמסכת תרומות פ"א משנה טו, (כ) ועי"ן מוקדשין יבמות פ"ו ד"ה לא וכו' מצוא צבוק ומוס' לעיל ט. ד"ה כדי ומוס' שפת כו. ד"ה אין מדליקין ומוס' מנחות פ"ו ד"ה כדי שהה"ל, (ל) [צתרות פ"א ה"ה], (מ) ע"י מהרש"א.

הגהות הב"ח
 (א) נביא ושחיל טהרו מלטמא וזיה צרש"י:

מוסף רש"י
 גידולי תרומה. אס זרעה, ואפילו דני שזרעו כלה כגון טמאה וקובע (שבת י"ז.)

מוסף תוספות
 א. דתרומה דמה מוטבין. מוס' א"ל. ב. ולמה צריך להמתין עד למחר שתחבר צורתו. סס.